

26. neděle v mezidobí A

*Ukaž mi své cesty, Hospodine,
a pouč mě o svých stezkách. (Žl 25,4)*

První čtení

Ezechiel 18,25-28

Toto praví Hospodin: "Říkáte: 'Pán nejedná správně!' Slyšte tedy, izraelský dome! Je to mé jednání, které není správné, nebo spíše vaše? Jestliže spravedlivý opustí svou spravedlnost a páchá nepravost a zemře, zemře pro nepravost, které se dopustil. Jestliže se však zločinec odvrátí od svých zlých skutků, které spáchal, a jedná podle práva a spravedlnosti, sám sebe zachrání. Neboť proto, že se bál a odvrátil se od všech svých nepravostí, které spáchal, jistě bude živ a nezemře."

Druhé čtení

Filipanům 2,1-5

(Bratři a sestry!) Jestliže je u vás trochu křesťanské snahy druhé těšit, trochu láskyplného povzbuzení, nějaké duchovní společenství a trochu srdečné účasti, dovršte mou radost tím, že budete stejně smýšlet, že vás bude (všechny) pojit jedna láska, že budete svorní a jednomyslní. Nic nedělejte z hašteřivosti nebo (touhy) po prázdné slávě, ale z pokory ať každý z vás pokládá druhého za lepšího, než je sám. Nikdo z vás ať nehledí jenom na vlastní prospěch, ale i na prospěch druhých. Mějte v sobě to smýšlení, jaké měl Kristus Ježíš.

Evangelium

Matouš 21,28-32

Ježíš řekl velekněžím a starším lidu: "Co soudíte o tomto případě: Jeden člověk měl dva syny. Přistoupil k prvnímu a řekl mu: 'Synu, jdi dnes pracovat na vinici.' On odpověděl: 'Mně se nechce', ale potom toho litoval, a přece šel. Přistoupil k druhému a řekl totéž. Ten odpověděl: 'Ano, pane,' ale nešel. Který z těch dvou vykonal otcovu vůli?" Odpověděli mu: "Ten první." Ježíš jim řekl: "Amen, pravím vám: Celníci a nevěstky vás předcházejí do Božího království. Přišel k vám

Jan, aby vám ukázal správnou cestu, ale neuvěřili jste mu. Celníci však a nevěstky mu uvěřili. Vy jste to viděli, a přece ani potom jste se nezměnili a neuvěřili jste mu."

K zamyšlení

Tak jako již několikrát, tak také dnes nás zve Bible, abychom si připomněli témata jako je vina, obrácení a zodpovědnost.

Již v prvním čtení jde o osobní vinu a její následky. Je zde jasně řečeno, že každý člověk nese zodpovědnost sám za sebe, za svá rozhodnutí a za své činy a že nám nikdo nemůže odebrat nezbytnost rozhodnutí se pro nebo proti životu, pro nebo proti spáse, pro nebo proti Bohu. V jazyce Bible je to vyjádřeno: nikdo nám neodejme úkol obrátit se. Ale obrácení není jen jakýsi úkol, je to také šance, protože Bůh je pro nás důležité dobro.

Ale jak dalece je obrácení možné? Jsme si vědomi toho, že jsme zapleteni do viny samotných dějin a do viny předešlých generací. Právě v naší době je veliké pokušení osvobodit se na základě našich dědičných vloh nebo naší výchovy od každého špatného chování a zodpovědnost za naše myšlení a činy svalit na ty druhé.

Psychologie dnešních dnů, která nás také v náboženské oblasti osvobodila od mnohého tlaku, nesvobody a od různých podivností, nám však otevřela dveře do dalšího extrému: můžeme my lidé být vůbec zodpovědní za naše činy, když jsme zatíženi geny, prostředím a výchovou? Do jaké míry se tak můžeme pro něco svobodně rozhodnout, změnit? Do jaké míry můžeme překonat naše omezení?

Navzdory všem našim omezením disponujeme stále ještě svobodnou vůlí, která nám umožňuje, abychom se denně rozhodovali pro bezpráví a právo, pro život nebo smrt. Také pro Boha je důležité vždy zdůrazňovat lidskou svobodnou vůli. Proto má každý člověk šanci se změnit a nikdo nemůže být osvobozen od své vlastní zodpovědnosti.

Jistě, že je pro nás změna těžká, jelikož naborává zajatá pravidla a vyžaduje vyzkoušet ta nová. Ze změny máme také strach. Proto je tak důležité vědět, že nám Bůh každým okamžikem daruje svobodu rozhodnutí a touží, abychom se v základě obrátili k dobrému (spravedlivému, spásonosnému...) a toto základní rozhodnutí obnovovali denně v mnoha malých krůčcích. Tak se o tom hovoří dnes především v evangeliu v příběhu o dvou synech. Bůh nám neklade ani nějaký určitý limit ani od nás lidí nevyžaduje něco nemožného. Každý z nás se mění jiným způsobem a jiným tempem. Když nás Bůh zve, abychom udělali ty naše ryze osobní malé kroky v rámci našich možností, pak je to vše pro naši spásu. Pak má trpělivost a podporuje nás a těší se i z té nejmenší změny k lepšímu. Bůh nás nenutí, on nás získává svou láskou! Stejně tak jako my získáváme ostatní pro Ježíše, když je přijmeme s láskou, náklonností a pokorou a ne kázáním a zdviženým ukazováčkem... (2. čtení!)

Na konci se nebude brát v potaz jednotlivé dobré nebo špatné rozhodnutí, jako spíše celkové nasměrování našeho života, které je zbudováno z mnoha malých rozhodnutí a snah. Směrování našeho života bude zřejmé z našich činů a ne ze samotného "ano a amen", které jsme vyřkli. Nebude se počítat, jak často jsme toto "ano a amen" řekli, ale jak často jsme toto konkrétně prosadili v našem životě a jaké to přineslo ovoce. Není nikdy pozdě začít se takto rozhodovat!

26. neděle v mezidobí A

*Ukaž mi své cesty, Hospodine,
a pouč mě o svých stezkách. (Žl 25,4)*

První čtení

Ezechiel 18,25-28

Toto praví Hospodin: "Říkáte: 'Pán nejedná správně!' Slyšte tedy, izraelský dome! Je to mé jednání, které není správné, nebo spíše vaše? Jestliže spravedlivý opustí svou spravedlnost a páchá nepravost a zemře, zemře pro nepravost, které se dopustil. Jestliže se však zločinec odvrátí od svých zlých skutků, které spáchal, a jedná podle práva a spravedlnosti, sám sebe zachrání. Neboť proto, že se bál a odvrátil se od všech svých nepravostí, které spáchal, jistě bude živ a nezemře."

Druhé čtení

Filipanům 2,1-11

(Bratři a sestry!) Jestliže je u vás trochu křesťanské snahy druhé těšit, trochu láskyplného povzbuzení, nějaké duchovní společenství a trochu srdečné účasti, dovršte mou radost tím, že budete stejně smýšlet, že vás bude (všechny) pojít jedna láska, že budete svorní a jednomyslní. Nic nedělejte z hašteřivosti nebo (touhy) po prázdné slávě, ale z pokory ať každý z vás pokládá druhého za lepšího, než je sám. Nikdo z vás ať nehledí jenom na vlastní prospěch, ale i na prospěch druhých. Mějte v sobě to smýšlení, jaké měl Kristus Ježíš: ačkoli má božskou přirozenost, nic nelpěl na tom, že je rovný Bohu, ale sám sebe se zřekl, vzal na sebe přirozenost služebníka a stal se jedním z lidí. Byl jako každý jiný člověk, ponížil se a byl poslušný až k smrti, a to k smrti na kříži. Proto ho také Bůh povýšil a dal mu Jméno nad každé jiné jméno, takže při Ježíšově jménu musí pokleknout každé koleno na nebi, na zemi i v podsvětí a každý jazyk musí k slávě Boha Otce vyznat: Ježíš Kristus je Pán.

Evangelium

Matouš 21,28-32

Ježíš řekl velekněžím a starším lidu: "Co soudíte o tomto případě: Jeden člověk měl dva syny. Přistoupil k prvnímu a řekl mu: 'Synu, jdi dnes pracovat na vinici.' On odpověděl: 'Mně se nechce', ale potom toho litoval, a přece šel. Přistoupil k druhému a řekl totéž. Ten odpověděl: 'Ano, pane,' ale nešel.

Který z těch dvou vykonal otcovu vůli?" Odpověděli mu: "Ten první." Ježíš jim řekl: "Amen, pravím vám: Celníci a nevěstky vás předcházejí do Božího království. Přišel k vám Jan, aby vám ukázal správnou cestu, ale neuvěřili jste mu. Celníci však a nevěstky mu uvěřili. Vy jste to viděli, a přece ani potom jste se nezměnili a neuvěřili jste mu."

K zamyšlení

Tak jako již několikrát, tak také dnes nás zve Bible, abychom si připomněli témata jako je vina, obrácení a zodpovědnost.

Již v prvním čtení jde o osobní vinu a její následky. Je zde jasně řečeno, že každý člověk nese zodpovědnost sám za sebe, za svá rozhodnutí a za své činy a že nám nikdo nemůže odebrat nezbytnost rozhodnutí se pro nebo proti životu, pro nebo proti spáse, pro nebo proti Bohu. V jazyce Bible je to vyjádřeno: nikdo nám neodejme úkol obrátit se. Ale obrácení není jen jakýsi úkol, je to také šance, protože Bůh je pro nás důležité dobro.

Ale jak dalece je obrácení možné? Jsme si vědomi toho, že jsme zapleteni do viny samotných dějin a do viny předešlých generací. Právě v naší době je veliké pokušení osvobodit se na základě našich dědičných vloh nebo naší výchovy od každého špatného chování a zodpovědnost za naše myšlení a činy svalit na ty druhé.

Psychologie dnešních dnů, která nás také v náboženské oblasti osvobodila od mnohého tlaku, nesvobody a od různých podivností, nám však otevřela dveře do dalšího extrému: můžeme my lidé být vůbec zodpovědní za naše činy, když jsme zatíženi geny, prostředím a výchovou? Do jaké míry se tak můžeme pro něco svobodně rozhodnout, změnit? Do jaké míry můžeme překonat naše omezení?

Navzdory všem našim omezením disponujeme stále ještě svobodnou vůlí, která nám umožňuje, abychom se denně rozhodovali pro bezpráví a právo, pro život nebo smrt. Také pro Boha je důležité vždy zdůrazňovat lidskou svobodnou vůli. Proto má každý člověk šanci se změnit a nikdo nemůže být osvobozen od své vlastní zodpovědnosti.

Jistě, že je pro nás změna těžká, jelikož nabourává zajatá pravidla a vyžaduje vyzkoušet ta nová. Ze změny máme také strach. Proto je tak důležité vědět, že nám Bůh každým okamžikem daruje svobodu rozhodnutí a touží, abychom se v základě obrátili k dobrému (spravedlivému, spásonosnému...) a toto základní rozhodnutí obnovovali denně v mnoha malých krůčcích. Tak se o tom hovoří dnes především v evangeliu v příběhu o dvou synech. Bůh nám neklade ani nějaký určitý limit ani od nás lidí nevyžaduje něco nemožného. Každý z nás se mění jiným způsobem a jiným tempem. Když nás Bůh zve, abychom udělali ty naše ryze osobní malé kroky v rámci našich možností, pak je to vše pro naši spásu. Pak má trpělivost a podporuje nás a těší se i z té nejmenší změny k lepšímu. Bůh nás nenutí, on nás získává svou láskou! Stejně tak jako my získáváme ostatní pro Ježíše, když je přijmeme s láskou, náklonností a pokorou a ne kázáním a zdviženým ukazováčkem... (2. čtení!)

Na konci se nebude brát v potaz jednotlivé dobré nebo špatné rozhodnutí, jako spíše celkové nasměrování našeho života, které je zbudováno z mnoha malých rozhodnutí a snah. Směrování našeho života bude zřejmé z našich činů a ne ze samotného "ano a amen", které jsme vyřkli. Nebude se počítat, jak často jsme toto "ano a amen" řekli, ale jak často jsme toto konkrétně prosadili v našem životě a jaké to přineslo ovoce. Není nikdy pozdě začít se takto rozhodovat!